

дворовѣтъ. Всѣки се радваше. Най-вече ученицитѣ. А още два — три дена и щѣхъ да ги распуснѣтъ. Живко Николовъ бѣше въ I класѣтъ при народното трикласно училище въ малкия градецъ Крушовъ-долъ. Родомъ е отъ с. Гола-Поляна. Тамъ свърши отдѣленията, а понеже нѣмаше „классове“ баща му го проводи „да слѣдва“ въ гр. „Крушовъ-долъ“. Отъ какъ приближи Великденъ, Живко почнѣ да го не свѣрта никѣдъ и не заспиваше нощъ до кѣсно. Всѣ мислѣше кога ще ги распуснѣтъ да си отиде дома, да се види съ родителитѣ и приятелитѣ си. На Врѣбница той намѣри единъ селенинъ отъ тѣхното село, който бѣше докаралъ дърва за проданъ. По него проводи „много здравье“ на баща си, да го чакатъ въ велика срѣда „кѣсно-посно“ ще бѣде у село. Макаръ и да се виждахъ дълги днитѣ на Живко и другаритѣ му, но тѣ се изминувахъ. Въ велика-срѣда всички ученици распуснѣхъ. Като птичета исфѣркнухъ тѣ навѣнъ, па смѣхъ, викъ, гюролтия — радость!... Селенчетата правѣхъ „сбогомъ“ съ градскитѣ си другари, които имъ пожелавахъ „легкъ пѣтъ“. Направи и Живко „сбогомъ“. По пѣтя, до като стигне до квартирата си, той купи отъ една фурна два симида, а отъ единъ бакалинъ — за 20 стотинки рошкови и за 10 — захаръ. Тия нѣща Живко купи за братчето и сестричето си, защото знаеше, че на пѣрва срѣща ще го питатъ: „какво, батю, ни носишъ отъ града“? Отъ квартирата Живко взема торбата си, натурия въ неѣ неправитѣ си ризи, нѣколко отъ учебницитѣ си, подарѣка, който купи и ѣ нарами. Взема си тояшката, каза „сбогомъ“ на хазантѣ си, които поздравихъ домашнитѣ му съ „много здравье“,